

Στην Εκκλησία πραγματώνεται η ενότητα μεταξύ των ανθρώπων και των λοιπών δημιουργημάτων.

Άγιος Ιουστίνος Πόποβιτς († 1979)

Στην Εκκλησία, στο Θεανθρώπινο σώμα Του, ο Κύριος Ιησούς Χριστός, πραγματοποιεί την ένωση όλων των δημιουργημάτων και όντων, πραγματοποιεί, εκπληρώνει ό,τι είναι «έλλογο» σ' αυτά και έτσι κονιορτοποιεί και χωρίζει την αμαρτία και το θάνατο απ' όλα τα δημιουργήματα και αποκαθιστά την ενότητα μεταξύ αυτών και του Δημιουργού και διαμέσου αυτής και την ενότητα του κάθε δημιουργήματος με τα άλλα δημιουργήματα.

Γι' αυτό με την εκκλησία είναι πραγματοποιημένη η ενότητα μεταξύ αγγέλων και ανθρώπων. Όλοι είναι μέλη του αγίου θεανθρωπίνου Του σώματος, του οποίου Αυτός είναι κεφαλή, έτσι ώστε όλοι εμείς και οι άγγελοι και οι άνθρωποι, είμαστε κάτω από την ίδια κεφαλή τον Κύριο Ιησού Χριστό. Και αυτό είναι συγκινητικά εκφρασμένο στο κανόνα των ασωμάτων δυνάμεων. «Εσένα αδιάκοπα μεγαλύνομεν Χριστέ, ο οποίος, με έναν ανεκκλάλητο τρόπο, εποίησες μια εκκλησία από αγγέλους και ανθρώπους και ένωσες τα ουράνια με τα επίγεια» (ωδή Θ').

Σε αυτή, την μία Εκκλησία, ένας είναι και ο ίδιος Κύριος και για αγγέλους και για ανθρώπους, μια ίδια ένθεη αλήθεια, μια ίδια ένθεη

δικαιοσύνη, μια ίδια ένθεη αγάπη, μια ίδια ένθεη ζωή, μια ίδια ένθεη αιωνιότητα, μια ίδια ένθεη Βασιλεία. Γι' αυτό και οι άγιοι άγγελοι, αυτά τα ουράνια, τα άγια, και χωρίς αμαρτία αδέρφια μας, με μια χαρούμενη φιλανθρωπία, έγιναν καλοπροαίρετοι υπηρέτες της σωτηρίας μας (Εβρ. 1, 14).

Στην εκκλησία πραγματώνεται και η ενότητα μεταξύ των ανθρώπων και των λοιπών δημιουργημάτων, γιατί οι άνθρωποι «γενόμενοι» διαμέσου του «εξαγιασμού» και της «θέωσης» υιοί Θεού, σταδιακά απελευθερώνουν και τη γύρω τους κτίση από την δουλεία της αμαρτίας και του θανάτου και πορεύονται προς την αναμαρτησία με τον μοναδικό αναμάρτητο.

Τα πίο τέλεια μέλη της Εκκλησίας οι άγιοι, πίο έντονα αισθάνονται αυτή την ενότητα όλων των όντων «εν τω Χριστώ». Αυτοί είναι άγγελοι πάνω στη γη και ζουν την αγγελική ζωή, είναι ένα με τους αγίους Αγγέλους, είναι ένα, διαμέσου της αλήθειας, της δικαιοσύνης, του ευαγγελίου, της προσευχής, της αγάπης. Είναι ένα και με τα άλλα δημιουργήματα και «διά της λύπης» και των στεναγμών των ανεκκλάλητων. Μαζί με αυτά, διαμέσου του Αγίου Πνεύματος, αισθάνονται ότι όλα θεραπεύονται με την εκκλησία, διαμέσου της Εκκλησίας, από την αμαρτία και γίνονται χωρίς αμαρτία «αγαπητά» και «ευλογημένα». Όλοι και όλα (που είπαμε) αποτελούν έναν θεανθρώπινο οργανισμό και είναι αισθητήρια όλου αυτού και αισθάνονται σαν κομμάτι αυτού του οργανισμού.

«Μέχρι την ενσάρκωση του Θεού Λόγου, λέγει ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος, χωρίσθηκαν τα ουράνια από τα επίγεια, δεν είχαν μια

κεφαλή. Αλλά η ενσάρκωση του Χριστού έθεσε μια κεφαλή σε όλους και στους αγγέλους και στους ανθρώπους· δηλαδή και στους αγγέλους έδωσε άλλη αρχή και στους ανθρώπους, στους πρώτους τον Χριστό κατά σάρκα, στους δεύτερους το Θεό Λόγο. Σαν να έλεγε κάποιος για μια οικία η οποία έχει άλλα μέρη σαθρά, άλλα ισχυρά, και ο οποίος ανοικοδόμησε την οικία, δηλαδή την έκανε ισχυρότερη, έθεσε σ' αυτήν ισχυρότερη βάση: έτσι και εδώ έθεσε όλους κάτω από μια κεφαλή. Διότι έτσι μόνον θα γινόταν ένωση, έτσι θα γινόταν πλήρης συνένωση, όταν τα πάντα ετίθεντο κάτω από μια κεφαλή και είχαν κάποιο σύνδεσμο αναγκαίο, που είχε την αρχή του στον ουρανό (Ιωαν. Χρυσοστόμου, προς Εφεσίους Λόγος Α΄).

«Το μυστήριο του θελήματος αυτού» είναι το «ανακεφαλαιώσασθαι τα πάντα εν τω Χριστώ, τα επί τοις ουρανοῖς και τα επί της γης». Ο τρισήλιος Κύριος αυτό το διασαφήνισε, το πραγματοποίησε με την ενσάρκωση του Κυρίου Ιησού Χριστού και την ίδρυση της εκκλησίας Του (η οποία υπάρχει «εν Αυτώ» και «Επ' Αυτού»), όταν, σύμφωνα με την πρόνοια του Θεού, ήρθε το «πλήρωμα των καιρών». Και το «πλήρωμα των καιρών» πραγματοποιήθηκε (ήρθε ο κατάλληλος καιρός), όταν η αμαρτία, στο ανθρώπινο γένος, έφτασε στο απόγειο της καταστροφικής μανίας της και θανατηφόρου δράσεως της και απειλούσε την ολοκληρωτική «ενδιαβολοποίηση», και «σατανοποίηση» του ανθρωπίνου γένους, εκμηδενίζοντας σ' αυτό, ότι ήταν θεϊκό και θεοσεβές, ό,τι ήταν θεοευσεβές (Γαλ. 4, 4-5 και Ρωμ. 3, 9-19).

Το μυστήριο των καιρών είναι στο μυστήριο του θελήματος του Θεού. Ο καιρός άρχισε να υπάρχει, για να εξαγιαστεί με την ενσάρκωση του Θεού Λόγου. Γιατί και ο καιρός δημιουργήθηκε «μέσω» του Θεού Λόγου και «χάριν» του Θεού Λόγου. (Κολ. 1,16, Ιωάν. 1,3).

Το μοναδικό στο Θεό Λόγο είναι ο Λόγος, η Έννοια, η Λογική και η άξια των καιρών και όλη η δική του οικονομία.

Ο Θεός Λόγος οδηγεί την οικονομία των καιρών, η οποία προηγείται της ενανθρωπήσεως του Θεού Λόγου και με τον ερχομό του την προσαρμόζει στον δικό μας γήινο χρόνο «εις οικονομίαν του πληρώματος των καιρών».

Στην πραγματικότητα, στον καιρό και στους καιρούς, στην προθεσμία και στις προθεσμίες, την ανώτερη αρχή και εξουσία, την ανώτερη κυριαρχική δύναμη, έχει ο Κύριος ο Παντοκράτωρ, ο Κύριος, ο Πανπρονοητής και Παντογνώστης. Αυτός οδηγεί τον καιρό και τους καιρούς, την προθεσμία και τις προθεσμίες στους δρόμους της Θείας Του πρόνοιας και από τα μέγιστα μυστήρια Του «καθιστά», κάνει γνωστά στους ανθρώπους, τόσα μόνον, όσα είναι απαραίτητα για την σωτηρία τους (πράξ. Απ. 1,7 Ματθ. 24,36).

Του Αγ. Ιουστίνου Πόποβιτς, «Προς Εφεσίους επιστολή».

Πηγή : /www.pemptousia.gr/